

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

cem aliquam illi scenerari conabor : quam, ut major sit, in contractum velut orbem cogam.

II. Ecclesias ad exemplum Romani Imperij per provincias ab Apostolis ita tributas fuisse, ut inter fratres, ejus Episcopi prima sententia haberetur cui metropolitanae urbis Episcopatus conceditus fuisset, absque ullo negotio probari potest. Inde est quod epistola Petri canonica, Christianos, ad quos est data, provinciarum Romanarum limitibus circumscribat, *Ponti, Galatia, Cappadocia, & Asia*. Quae ratio provinciarum in ecclesiastica dispositione semper viguit, adeo ut Nicomedia Bithyniae, Caesarea Cappadociae, Amasea Ponti, Ephesus Asiae Proconsularis, primatum metropoliticum praeter ceteris provinciarum illarum civitatibus obtinuerint. Idem jus Ancyra apud Galatas sibi semper vindicavit; ita ut Ancyrana Ecclesia inter apostolicas eo nomine a Julio I. apud Athanasium recensetur, quod Ecclesiam Galatiae provinciae, cujus metropolim Ancyra teneret, Paulus epistolam suam direxerit. Hoc Apostolorum fuisse propositum illustrius sane ostendi non potest quam ex demandata Tito Cretae insulae sollicitudine, ut Presbyteros (seu mavis Episcopos, ut ipsemet Paulus sequenti versiculo interpretatur) oppidatim constitueret. Manus imponitur Episcopis a synodo provinciae, cui saltem tres Episcopi praesentes intersint, ceteris scripto consensum praebentibus; sed ea lege, ut Metropolitanorum *τὸ κῆπος*, decretum, & totius negotij auctoritas servetur, juxta canones Nicenos. Hanc formam non aliunde profectam censere par est quam ex Apostolorum institutione, quae a Paulo hic delineatur. Ordinatio equidem fit a collegio & coetu Episcoporum, *per impositionem manuum Presbyterorum*; sed ea conditione, ut unus aliquis potiori jure decretum interponat ad vicem Titii, qui disponendam & ordinandam provinciam a Paulo suscepit. Vnde fluxit ut Creta provinciae ecclesiasticae, & Gortyna civitas metropolitica privilegium illius insulae eximium semper habuerit.

III. Asia Proconsularis, Attali Regis legato ad Romanos delata, Ephesum urbem tanquam provinciae metropolim colebat, ut testatur Antonini Imp. rescriptum: qui ad desideria Asianorum rescripsit, Proconsulem ad eam urbem ea de causa appellere debere, cum ingrederetur provinciam. Asia vero ita constituta fuit, ut septem Episcopis, quos Ioannes recenset, commissa fuerit; eo tamen ordine, ut ab Ephesi dignitate nihil decederet, atque ideo in ea

civitate Paulus lares quodammodo fixit, cum Asiam ad fidem erudiret, ut conqueritur Demetrius in Actis, & Ioannes Ephesum Cathedra sua cohonestavit. Cui non erit ignota Achaia in provinciae formulam a Romanis redacta, (cujus metropolis erat Corinthus, ut docet Annaeus Florus) is consilium Pauli perspectum habebit, cur literas suas non solum ad Corinthios, verum etiam ad omnes *qui sunt in Achaia fratres*, perscribat. Nempe Achaia & Corinthus nexu metropoleos & provinciae adinvicem continebantur, ut & Thessalonica, & Macedonia. quae ratio eundem Paulum impulit ut suis literis & Thessalonicenses, & ceteros *qui erant in Macedonia* fratres admoneret.

IV. Sanè apud veteres summa ratio habita fuit earum Ecclesiarum quae ab ipsis Apostolis institutae sincerius fidei traditiones conservasse censentur. Verum non immoror huic privilegio. In id enim duntaxat impraesentiarum elaboro, ut pateat veterum testimonio, Ecclesiarum per provincias divisionem ab Apostolis fluxisse. Huic sententiae innititur Tertullianus, cum haereticorum praescriptionibus elisis, eos ad apostolicarum Ecclesiarum traditiones provocat. *Proximè est tibi Achaia, habes Corinthum. Si non longè a Macedonia, habes Philippas, habes Thessalonicenses. Si potes in Asiam tendere, habes Ephesum. Si autem Italia adiacet, habes Romam.*

V. Verum etsi forma dividendarum provinciarum & metropoleon ab Apostolis manaverit; hac tamen divisio ab Episcopis qui erant in majoribus urbibus constituti per incrementa variorum temporum aucta, tandem ultimam dispositionem consecuta est. Vnde profectum ut celebriorum civitatum Episcopi jus quoddam eximium in ceteras Ecclesias adepti fuerint: quod ei privilegio respondet, quo ratione originis potiuntur erga colonias a se deductas eae urbes quae inde *Matres* appellantur a veteribus. Ius autem illud officiis quibusdam continebatur; quae validiora erant vel remissiora inter Ecclesias, prout usu & consuetudine invaluerant. Iuris istius quasi possessione in plerasque provincias conspicuae erant tres ille Imperij Romani Civitates, Roma orbis Domina, Alexandria Aegyptiaci regni Princeps, & Antiochia regina Orientis: quarum civitatum Episcopi eximiis privilegiis gaudebant; quae consuetudine & moribus firmata primum, postea Nicenae Synodi decreto sancita sunt. Sanè dissimulandum non est, eo canone tres illos antistes Episcoporum tantum vel ad summum Me-

B

Act. c. 19. & 20.
Codex marianij
Timothei apud
Photium in-
notat 2. 4.
Irenaeus. l. c. 17.

Florus lib. 2. c. 6.

1. Cor. c. 1.
Ecclesia Dei quae
est Corinthi cum
consiliis sanctis
qui fuerint uni-
versa Achaia.
1. Thessal. c. 4.

Vide infra lib. 6. c.
1. lib. 7. c. 4. §. 7.
c. 16. §. 7. & 8.
Baluzij Notae ad
Agobardum pag.
112.

Tertull. de Prae-
script. c. 36.

Dio. Chyri. Orat.
12. Herodianus.
Iosephus de Bello
Iud. 1. 3. c. 3.

1. Pet. 1.

Paulus ep. ad Cor.
lat. c. 1. & 1. Cor.
c. 16. meminit
collektorum quos
habet in ecclesia
Galatiae.

Ep. ad Tit. c. 1.
Reliquae Cretae
metropolitanae per
excentu Presby-
teros. Item c. 19.
diffusam nit.

Kard. n. 118.

l. 4. ff. de offic.
Proconsul.

Apostolus 1.

tropolitanorum nomine ceteri : qui seculo sequenti in Concilio Ephesino Archiepiscoporum titulo aucti, in Concilio Constantiopolitano Exarchorum Diceceseos dignitate decorati, tandem in Concilio Chalcedonenſi promiſcuè Archiepiscopi, Exarchi, & novitia dictione Patriarchæ sunt appellati. Neque enim Patriarcha ille Alexandrinus, cujus meminit Fl. Vopiscus, ad res Christianorum pertinet, licet viris doctis aliter fuerit aliquando visum. Iudæis Alexandrinis præfectus erat ille Patriarcha, ex instituto cui Hierosolymorum excidium præbuit originem. Etenim distracti per varias provincias Iudæi, Alexandria & apud Orientem quosdam sibi constituere præpositos sub Patriarcharum nomine; qui spectabiles, clarissimi, & illustres ab Imperatoribus habiti, dignitatem illam hereditario jure ad posteros transmittent; aurum coronarium per Apostolos suos exigebant; Primates provinciarum præficiant, qui in his causis quæ tam ad superstitionem eorum quam ad forum & leges pertinent, ad similitudinem arbitratorum judicarent; donec illis Honorij rescripto ea judicij reddendi potestate est interdictum. Ab anno quadringentesimo quarto ad annum quadringentesimum vicelimum nonum incidit Iudæicorum Patriarcharum excessus ille, ut cum Theodosio loquar. quibus extinctis, eorum nomen Archiepiscopis Christianorum communicatum est. Quod ab Orientalibus profectum est, quibus nota erat Patriarcharum, qui apud Iudæos viguerunt, nomenclatura; non verò Occidentalibus, apud quos nulli Patriarcharum Iudæi floruerunt, si vera lectio in Codice Iustiniani è Theodosiano restituatur. Sanè Concilium Chalcedonenſe in acclamationibus, Leoni Patriarchæ multos annos vovet; & Diaconi Alexandrini libellos suos porrigunt cum hac inscriptione: *Sanctissimo ac beatissimo Universali Archiepiscopo & Patriarchæ magnæ urbis Romæ Leoni, & universali Concilio Quin & Iudices cognitores, Diceceseon exarchos, Patriarcharum Diceceseos nomine compellant.* Placuit posteris novitate sua istius vocis usus, adeo ut ea nihil frequentius in Constitutionibus Iustiniani & Actis Concilij Quinti, propterea quòd Patriarchæ appellatio & Archiepiscopi & Exarchi Diceceseos significationem complectebatur, id est, & Episcoporum, seu *Patrum & Regionis universæ seu Diceceseos Præfectum* exprimebat; quemadmodum apud Iudæos Patriarcha *Σαδρακουϊς* suis & *ναρχιαϊς* erat præpositus. Præviſſe videtur

Patribus in Chalcedonenſi Concilio coactis Socrates Historicus, qui Diceceseon Episcopos à Synodo Constantinopolitana designatos, Patriarchas vocat, ob jura & consortia communionis quæ retinenda erant cum delectis à Synodo Episcopis, ut fraudulenta hæreticorum contagia vitarentur.

VI. Tribus ergo istis Archiepiscopis seu Patriarchis eximia illa quæ moribus antiquis quaesita illis erant in ceteras provincias privilegia, totius orbis consensu sunt confirmata canone vi. Nicæni Concilij, cujus interpretatio doctissimorum virorum ingenia exercuit. Sanè studio nimio partium & ἀμετρία τῆς ἀρχολογίας multa illis exciderunt à quibus scribendis dubio procul temperassent, si disputationis æstus abfuisse. Inde factum ut Ruffini explicatio sit lacerata, qui Alexandrino Episcopo Ægypti, & Romano suburbicariarum Ecclesiarum sollicitudinem hoc canone tribui observavit. Apud hos enim, totius orbis Ecclesiæ, suburbicariæ habentur, id est, Episcopo Urbis subditæ; ^a apud istos, suburbicariæ Ecclesiæ intra Occidentem coërcentur. Emerſit ^b nova quædam viri celeberrimi sententia, quæ peritissimorum virorum industriam ^c provocavit, ut eam esse repudiandam omnibus probarent. Hujus quæstionis duo præcipua sunt capita. Primum est, hoc canone nullam juris Patriarchici mentionem fieri; sed tantum Alexandrinum & Antiochenum Episcopum, in iis quæ ad jus metropolitanicum pertinent, cum Episcopo Romano conferri. Alterum verò, Metropolitim Romanam Ruffini temporibus, circa annum quadringentesimum, iis provinciis definitam (Piceno scilicet, Tuscia, Latio, & Valeria) quæ suburbicariæ dicebantur, quòd à jurisdictione Præfecti urbi penderent, & ad centesimum lapidem porrigebantur. Quanquam litis hujus dirimendæ arbitrium in me non receperim, quia tamen facili negotio contentiones illæ componi posse mihi videntur, si nova quadam interpretatione & novo probationum genere, quæ ab aliis discussa sunt, adjuventur, meam sententiam inter tales tantòſque viros ferre non dubitabo.

VII. Nullus apud me est dubitationi locus quin tres illi Episcopi inter se invicem, quod ad jus Patriarchicum attinet, hoc canone componantur, ut docuit vir eruditissimus R. P. Sirmondus. Cum enim jurisdictione Alexandrini Episcopi quaqua-versum porrigeretur, non solum per Ægyptum, quæ ab Augusto in provinciam fuerat redacta, sed etiam per Pentapolim, &

Fl. Vopiscus in Saunimio.

Patriarcharum Iudæicorum frequens mentio Tit. Cod. Th. de Iudæis & Cæticis. apud Origenem, Epiph. Cyreniolum, Theodor. & Palladium.

L. 17. & ult. c. Theodol. de Iudæis. Petrus, qui eruditè hæc de re scripsit, censet Occidentem provinciam Patriarcharum, idque præfuisse ex Iudæorum C. de Iud. Sed legendum ex eadem lege, quæ extat C. Th. quod de Occidentalibus partibus Patriarchis conferri consueverat. Scilicet addita dictione, Patriarchas, quæ abest à C. Iustiniani.

Ad. 1. Concil. Chalced. Act. 1. m. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Socrates l. c. c. 1. m. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

a Tit. Bellam. & Barou. Cardis.

b Ill. Card. Petron. & plerique alios.

c V. Eruditissim. Cl. Salmaf. d V. Cl. R. P. Sirmond.

Sozom. l. 7. c. 7.
 ὁ δὲ ἄλλοτε πρὸς
 τοὺς ἐπίσκοποις
 ἐκεῖνοις ἀποστόμωσεν

l. 1. c. Th. de Fide
 Cathol.

Sozom. d. c. ὁ δὲ
 τῶν ἐπίσκοπων
 ἐκεῖνοις ἀποστόμωσεν

Sozom. l. 7. c. 19.
 & 21. Theod. l. 4.
 c. 30.

quod cum emendatæ vitæ fama religioſè ſuis Eccleſiis præſent. Itaque datum eſt, non præcipuè ſedium dignitati, ſed perſonarum gravitati, ut ab iis Episcopis, tanquam à quibuſdam Capitibus, communionis jura manarent per unamquamque Diœceſim. Eò retulit Episcoporum illorum designationem Sozomenus: *Hos enim*, inquit, *& Imperator quoque viſos & coram allocutus approbavit: de quibus & integra conſtabat fama, quòd ſuis Eccleſiis religioſè præſent.* Extat Theodoſij conſtitutio in Codice Theodoſiano, quæ præcipit Episcopos ad Eccleſias obtinendas admitti, ex communionem & conſortio *probabiliſſim Sacerdotum.* Scilicet quos communicare conſtiterit Neſtario Episcopo Conſtantinopolitana civitatis, Timotheo Alexandrino in Ægypto; in Oriente, Pelagio Laodicenſi, & Diodoro Tarſenſi; in Aſia Proconſulari & Aſiana Diœceſi, Amphilochio Iconienſi, & Optimo Episcopo Antiochia in Piſidia, in Pontica Diœceſi, Helladio Cæſareæ, Otreio Militenæ, & Gregorio Nyſſæ. In Thracica, cum Terentio Scythiæ, & Martyrio Episcopo Martianoſoleos. Abſunt à Codice Theodoſiano verba illa, *In Thracia.* Sed lacunam illam è Sozomeno explevi, ut ſententia non hiarer. Etenim Ægyptiaca, Orientali, Aſiana, & Pontica Diœceſibus enumeratis, ſola ſuperreſt Thracica, cui æquè ac ceteris proſpiciendum erat. Id factum designata communionem duorum Episcoporum, ſcilicet Terentij Scythiæ, & Martyrij Episcopi Martianoſoleos. *Martyrij* enim legendum è Sozomeno, non *Marmarij*, ut habet lex Codicis Theodoſiani. Thracica Diœceſis ſex provinciis conſtabat, Europa, Thracia, Hæmimonto, Rhodope, Mæſia ſecunda, Scythia. Episcopus Tomorum omnibus Eccleſiis Scythiæ præerat, ut reſtantur alibi Sozomenus & Theodoretus. Vnde Terentius Scythiæ Episcopus eleganter dicitur in dicta lege, & rectè à Sozomeno Tomorum Episcopus, Martyrius Martianoſoleos Concilio Conſtantinopolitano ſubſcripſit, ut Mæſiæ Metropolitæ, quæ eſt Mæſia ſecunda, una è ſex provinciis Thraciæ Diœceſis.

X. Inde pater error inſignis Socratis, qui jura communionis per Thraciam decreta fuiſſe Neſtario à Synodo & à Principe affirmat; cum ex Sozomeno & legis Theodoſianæ ſerie à nobis reſtituta conſtet jus communionis per Thraciam indultum Terentio Tomenſi & Martyrio Martianoſopolitano; Neſtario verò in urbe Conſtantinopolitana, ut quidem Sozomenus exiſtimavit: *Νεſτῶρος ἐν Κωνſταντινουπόλει.* Cete-

rùm è verbis legis indefinitè jus illi tribuitur: *Quos conſtabit*, inquit lex, *communione Neſtario Episcopo Conſtantinopolitana Eccleſiæ, Timotheo necnon intra Ægyptum Alexandrinae urbis Episcopo eſſe ſociatos.* Potestas dandæ communionis delata Timotheo Alexandrino coërcetur intra Ægyptum. Sed jus Neſtarij Episcopi CP. nullis limitibus circumſcribitur. Ratio eſt in promptu. Quia in eodem Concilio primatus honoris poſt Romanum Episcopum illi collatus eſt. Vnde colligere licet quanta eſſet in hoc communionis jure Romani Pontificis auctoritas, cum ad illius exemplum regiæ urbis Episcopus, tunc ad ſecundum gradum evectus, privilegio illo per ſolidum Orientem fruereſt, non autem per ſolam Thraciam, eſſi ſpeciali quodam jure in ea Diœceſi auctus eſſet. Expuncto errore illo Socratis, advertenda eſt altera ejus hallucinatio, in eo quòd ſententiam canonis ſecundi cum lege Theodoſij permixcuit, cum tamen multum inter ſe diſſent. Limites Diœceſion à Synodo Nicæna præſcriptos violandos non eſſe, canone conſtituitur. Theodoſij verò lege, in Diœceſibus Episcopi deliguntur ad conſortium communionis, non autem ad jurisdictionem Patriarchalem exercendam. Quod patet ex ipſo legis contextu, ex eòque præcipuè, quòd in Orientali Diœceſi, ſeu in Patriarchatu Antiocheno, Pelagius Laodicenſis & Diodorus Tarſenſis designantur ad communionis vinculum; cum tamen ſupremum auctoritatis apex in Orientali Diœceſi ad Patriarcham Antiochenum pertineat ex canone Nicæno, & ex canone ſecundo Concilij Conſtantinopolitani. Eſſi verò hîc Socrates aberraverit, non utique in pudendum errorem, qui à plerisque illi aſſingitur, prolapsus eſt, quaſi ſcripſerit Patriarchatus inſtitutos fuiſſe à ſecunda Synodo. quo ſenſu, paulò poſt Socratem, Patriarcharum nomen apud auctores eccleſiaſticos invaluit. Etenim cum ſecunda Synodus auctoritatem eccleſiaſticam per Diœceſes diſtinctam à Nicæno Concilio repetiverit, & Socrates Diœceſion institutionem non tribuerit ſecundæ Synodo, ſed Patriarcharum designationem per unamquamque Diœceſin, evidenter patet de illis Episcopis egiſſe Socratem, à quibus communionis conſortium penderet; præcipuè cum Episcoporum delectum lege Principis confirmatum ſcribat. Paulò poſt ætatem Socratis, Patriarcharum nomen inditum eſt Episcopis qui communionis & auctoritatis principatum in ſuis Diœceſibus tenerent.

XI. Porrò tres illæ Diœceſes, quas ſu-

roties laudatur. Aderant præterea in hoc latere Palæstini Episcopi, quos ab Orientali Diœcesi distractos Episcopus Hierosolymorum sibi asseribat. Ceterum Thracica Diœcesis jam tum à Constantinopolitano Episcopo pendeat, depulso Heracleensi. Quod per consequentiam è privilegio Primatus in ea Diœcesi facile invaluit, ad cuius synodum Constantinopolitana Ecclesia pertinebat. Quod in fraudem impulit Socratem, cum jura communionis per Thraciam Nectario tributa fuisse scripsit. Huc alludit epistola Marciani Imperatoris; qua præcipit Anatolio, ut accedat ad Concilium Chalcedonense unâ cum Episcopis sub sacerdotij sui cura constitutis, id est, cum Episcopis Thraciæ Diœceseos, quod ideo monui, ut ab inquisitione horum Episcoporum viri eruditi cessarent.

Idem sessionum ordo in superioribus Conciliis obtinuerat. Etenim in Synodo Ephesina, cui præfuit Cyrillus, post Iuvenalem Hierosolymorum sedent Memnon Ephesi, Flavianus Philipporum vicarius Ruffi Theſſalonicensis Episcopi, Firmus Cæsareæ Cappadociæ, & Theodotus An-cyræ. quamvis alibi, per errorem scriptoris, Theodotus antecedit. sed sententiæ latae contra Nestorium post Firmum subscripsit. In Ephesino Concilio sub Dioscoro, post priores Patriarchas sedent, & censent, Stephanus Ephesi, & Thalassius Episcopus Cæsareæ Cappadociæ. Quare videtur dubitandum non esse quin Diœcesion Exarchi canone 11. CP. commemorati Episcopos Ephesi, Cæsareæ, & CP. adjecto Heracleensi, complectantur. Id ex eo valde juvatur, quod in Concilio Chalcedonensi Iudices unicuique Diœcesi Orientalis Imperij suum Patriarcham assignant. Non eo tamen inficias quin pötiori jure in Diœceses suas tres illi eximij Patriarchæ uterentur; ita ut sola synodorum universa Diœceseos indictio, & Concilij *ægedela*, Exarchis ceteris competitivisse videatur. Quæ ratio componendæ contentions quæ viros eruditissimos etiam in hoc capite colliſit, non aliena à vero mihi esse videtur; atque adeo novis quibusdam argumentis hanc disputationem illustrandam censui. Ceterum transcripto Heracleensis Episcopi jure in Constantinopolitanum, duo reliqui Exarchi ab auctoritate sua dejecti sunt, cum sedes Constantinopolitana in Patriarchicam dignitatem evecta, trium istarum Diœcesion administrationem liberam decreto Concilij Chalcedonensis obtinuit. Quæ immutatio effecit ut Orientales Ecclesiæ, quæ per quinque Diœceses porre-

ctæ erant, Ægypti, Orientis, Ponticæ, Asiæ, & Thraciæ, ad tres redactæ fuerint, scilicet Ægypti, Orientis, & Bosphori seu Thraciæ, id est, Constantinopoleos, apud Theodoretum, qui post Concilium Chalcedonense historiam scripsit.

XII. Sed ut repetam quæſtionem initio propositam, non dissimulanda est insignis difficultas, quæ nostram sententiam videtur impugnare, in eo quod tres illos præcipuos Orbis Episcopos, Romæ, Alexandriæ, & Antiochiæ, quoad jus Patriarchicum inter se componi canone Nicæno contendit. Nodus in eo versatur, quod Alexandrini Episcopi auctoritas in ordinandis omnibus Ægypti Episcopis adversus Metletianos hoc canone constituta sit; ut farentur omnes eruditi, & egregiè probatur ex epistola synodica Concilij. Porro jure illo ordinandorum Episcoporum usum non fuisse Romanum Pontificem per omnes Occidentis provincias adeo certum est ut nec ipsorum Metropolitanarum ordinatorem in plerisque provinciis sibi vindicavit. Ut explicatior sit hujus quæſtionis enodatio, constituendi prius sunt Romanæ metropoleos fines. Neque enim existimo Ruffini ætate regionibus illis suburbicariis ad centesimum usque lapidem fuisse circumscriptos. Verat namque Notitia illa Vaticana vetus, quæ sexaginta novem episcopatus, ex quibus Romana provincia conflata erat, nobis exhibet; qui quidem non solum Latinam regionem, seu Campaniam recentiorem ad Sinuessam, Marfos seu Valerianam, Picenum, & Tusciam suburbicariam complectebantur, sed etiam Tusciam annonariam, Vmbriam, & Picenum annonarium; quas regiones Notitia illa vetus, barbara voce Marchiam Vmbriæ indiget, Marchiæ nomine utrumque Picenum comprehendendo. Fundus hujus meæ sententiæ est insignis locus epistolæ synodicæ Concilij Sardicensis, & alter Athanasij, ubi earum provinciarum Episcopi, qui Athanasio communicabant, recensentur, scilicet Romæ, Italiæ, Campaniæ, Calabriæ, Apuliæ, & ceterarum per Occidentem & Orientem provinciarum. Non poterant liquidius Romanæ provinciæ limites circumſcribi, qui ei à Vaticana Notitia tribuuntur. Italia hinc eam coërcet, inde Campania felix, & Capuana. Porro Italia, cujus metropolis erat civitas Mediolani, complectebatur eas provincias quæ Vicario Italiæ parebant, & porrigebantur usque ad Tusciæ annonariæ, Vmbriæ, & Piceni fines; ut docuit vir eruditissimus Pater Sirmundus. Campania verò, cujus metropolis

Part. 1. Conc. Chalced. c. 37. 016. *ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν τῷ αἰῶνι ἡρώδου τῆς ἐν τῷ αἰῶνι ἡρώδου.*

Syn. Ephes. T. 1. c. 1. editionis Patrum T. 1. c. 1. T. 1. c. 10. & 11.

Concil. Chalced. Act. 10.

Locus laudatus est S. 5. hujus capituli.

Theod. lib. 1. c. 14. Episcopi Occidentis non prius cum Episcopis Ægypti, & Orientis, & Bosphori, & Thraciæ communicare volebantur.

Vide lib. 6. cap. 4. S. 6.

Exstat apud Card. Baron. an. 1037.

Athanas. ep. ad Solitar. vii. apert.

